

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și patru

Dezvăluirea zilelor de pe urmă: căutarea lui Daniel pentru înțelegere

Jeff Pippenger

2024-01-18

Am încheiat un articol recent cu un pasaj din *Profeți și regi*, în care sora White a arătat că Daniel căuta să „înțeleagă relația dintre cei șaptezeci de ani de robie, așa cum fuseseră prevestiți prin Ieremia, și cele două mii trei sute de zile, despre care, în vedenie, l-a auzit pe solul ceresc declarând că aveau să treacă înainte de curățirea sanctuarului lui Dumnezeu.”

„Printr-o altă viziune, s-a revărsat mai multă lumină asupra evenimentelor viitorului; și la încheierea acestei viziuni, Daniel a auzit „pe un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia?” Daniel 8:13. Răspunsul care i s-a dat, „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit” (versetul 14), l-a umplut de nedumerire. El a căutat cu stăruință înțelesul viziunii. Nu putea să înțeleagă legătura dintre cei șaptezeci de ani ai robiei, așa cum fuseseră prevestiți prin Ieremia, și cei două mii trei sute de ani despre care, în viziune, îl auzise pe solul ceresc declarând că aveau să se scurgă înainte de curățirea sanctuarului lui Dumnezeu. Îngerul Gabriel i-a dat o tâlcuire parțială; totuși, când profetul a auzit cuvintele: „Vedenia ... este pentru multe zile”, a leșinat. „Eu, Daniel, am leșinat”, consemnează el cu privire la experiența sa, „și am fost bolnav câteva zile; apoi m-am sculat și mi-am văzut de treburile împăratului; eram uimit de vedenie, dar nimeni n-a înțeles-o.” Versetele 26, 27.” *Profeți și regi*, 553, 554.

Milleriții nu au ajuns niciodată la o înțelegere deplină a mesajului fundamental pe care l-au proclamat. Când a venit vremea ca Leul din seminția lui Iuda să ofere mai multe informații cu privire la „cele șapte vremi”, ei au trecut în experiența Laodiceei, iar șapte ani mai târziu au respins cu totul lumina referitoare la „cele șapte vremi”. Ei nu au văzut niciodată relația deplină dintre cei șaptezeci de ani și cele două mii trei sute de zile, pe care Daniel căutase cu ardoare să le înțeleagă. Daniel îi reprezintă pe copiii lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Pământul care se bucură de sabatele sale este partea legământului dat Israelului din vechime, care includea rânduiala odihnei pământului în fiecare al șaptelea an. Acel legământ cuprindea ciclul de șapte ani, repetat de șapte ori. El cuprindea eliberarea și restituirea proprietăților și a robilor la încheierea celor șapte cicluri de câte șapte ani (patruzeci și nouă de ani), în timpul sărbătorii cunoscute sub numele de jubileu. Iudeii au fost neascultători față de acele principii ale legământului, iar 2 Cronici arată că cei șaptezeci de ani de captivitate, despre care a vorbit prorocul Ieremia, reprezentau o răzvrătire anterioară de patru sute nouăzeci de ani. În patru sute nouăzeci de ani, dacă Israelul din vechime ar fi ascultat de îndrumările din legământ, așa cum sunt ele prezentate în Leviticul douăzeci și cinci, ar fi existat în total șaptezeci de ani în care pământul s-ar fi odihnit. Un an biblic are trei sute șaiszeci de zile, iar trei sute șaiszeci de zile înmulțite cu șapte („șapte vremi”) sunt egale cu două mii cinci sute douăzeci de zile.

Cei șaptezeci de ani sunt în mod absolut legați de odihna țării, care este în mod absolut legată de „cele șapte vremi”. Daniel căuta să „înțeleagă relația” dintre „robia de șaptezeci de ani” și „cele două mii trei sute de zile”, „înainte de curățirea sanctuarului lui Dumnezeu”. Prin urmare, el căuta să înțeleagă relația dintre viziunea „chazon” și viziunea „mareh”. Este imposibil să se înțeleagă această relație fără a recunoaște odihna țării din Leviticul douăzeci și cinci și douăzeci și șase, împreună cu robia de șaptezeci de ani despre care a vorbit Ieremia. Dacă nu credeți că „cele șapte vremi” reprezintă o perioadă profetică de două mii cinci sute douăzeci de ani, vă excludeți dintre cei reprezentați de Daniel în zilele din urmă. Milleriții au crezut că „cele șapte vremi” constituiau o profecie de timp, însă adventismul nu mai crede astfel.

Daniel, împreună cu toți profeții, îl ilustrează pe poporul lui Dumnezeu la sfârșitul lumii, iar comentariile Sorei White cu privire la dorința lui de a înțelege relația dintre cei șaptezeci de ani („șapte vremi”) și cele două mii trei sute de zile reprezintă dorința pe care poporul lui Dumnezeu din ultimele zile trebuie să o aibă. După cum s-a arătat în articolele anterioare, nu există adevăruri reprezentate pe hărțile din 1843 și 1850 care să nu fie susținute în mod direct (în mod repetat) în scrierile Sorei White.

Bijuteriile lui Miller vor străluci de zece ori mai puternic în Strigătul de la Miezul Noptii al zilelor de pe urmă, iar, făcând astfel, bijuteriile reprezintă proba finală pentru fecioarele adventismului. Acele bijuterii sunt adevărurile fundamentale reprezentate pe tablele lui Habacuc și bijuteriile din lădiță care au fost așezate pe o masă în mijlocul camerei lui Miller. Proba fundamentală este proba finală, dar tot astfel este și autoritatea Spiritului Profetiei. A respinge adevărurile fundamentale, care au fost prefigurate ca bijuterii în visul lui Miller, înseamnă a respinge simultan Spiritul Profetiei.

„Cea din urmă amăgire a Satanei va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. «Fără vedenie, poporul piere» (Proverbe 29:18). Satana va lucra cu iscusință, în diferite feluri și prin diferite mijloace, pentru a zdruncina încrederea poporului rămășiței lui Dumnezeu în mărturia adevărată. El va aduce vedenii false pentru a induce în eroare și va amesteca falsul cu adevărul, astfel încât oamenii să fie atât de dezgustați, încât vor considera tot ce poartă numele de vedenii drept o formă de fanatism; dar sufletele sincere, punând în contrast falsul și adevărul, vor fi făcute în stare să deosebească între ele.” Solii alese, volumul 2, 78.

Acum abordăm sporirea cunoștinței care a avut loc în istoria milleriților de la 1798 până la 1844, însă constatăm că, deși milleriții au avut dreptate în aplicațiile lor profetice, ei au fost limitați de istoria în care au fost ridicăți. Acum ne aflăm în zilele de pe urmă și în generația finală (a patra) a adventismului. În această perioadă, adventismul a fost atât de profund îndoctrinat cu tradiții și obiceiuri (bijuterii contrafăcute), încât nu mai cunoaște care au fost adevărurile fundamentale. Necunoașterea acelor adevăruri împiedică adventismul să înțeleagă însemnătatea lor și face lipsite de sens poruncile repetate de a proteja și păstra acele adevăruri.

Înainte de a merge mai departe în interpretarea lui Gabriel a viziunii de la râul Ulai, vom aborda câteva puncte relevante legate de adevărurile fundamentale și de autoritatea Spiritului Profetic. Teologii moderni susțin că pasajul următor arată că cea mai lungă profecie de timp din Biblie este cea de două mii trei sute de ani.

„Experiența ucenicilor care au propovăduit «evanghelia împărăției» la prima venire a lui Hristos și-a avut corespondentul în experiența acelor care au vestit solia celei de-a doua Sale veniri. După cum ucenicii au mers propovăduind: «S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape», tot astfel Miller și colaboratorii săi au proclamat că cea mai lungă și din urmă perioadă profetică prezentată în Biblie era pe punctul de a se încheia, că judecata era aproape și că împărăția cea veșnică urma să fie inaugurată. Propovăduirea ucenicilor cu privire la timp se întemeia pe cele șaptezeci de săptămâni din Daniel 9. Solia dată de Miller și de colaboratorii săi anunța încheierea celor 2300 de zile din Daniel 8:14, din care cele șaptezeci de săptămâni constituie o parte. Propovăduirea fiecăruia se întemeia pe împlinirea unei porțiuni diferite din aceeași mare perioadă profetică.”

„Asemenea primilor ucenici, William Miller și colaboratorii săi nu au înțeles pe deplin, ei înșiși, însemnătatea soliei pe care o purtau. Erori care fuseseră de multă vreme statornicite în biserică i-au împiedicat să ajungă la o interpretare corectă a unui punct important din profeție. De aceea, deși au vestit solia pe care Dumnezeu le-o încredințase spre a fi dată lumii, totuși, printr-o înțelegere greșită a sensului ei, au suferit dezamăgire.” Tragedia veacurilor, 351.

Pasajul spune că „Miller și asociații săi au proclamat că cea mai lungă și cea din urmă perioadă profetică adusă în atenție în Biblie era pe punctul de a expira”, iar teologii susțin că cea mai lungă și cea din urmă perioadă profetică este cea de două mii trei sute de ani. Ei susțin mai departe că aceasta este ceea ce identifică Sora White în pasaj, căci, afirmă ei, ea se referă în mod direct la perioada de două mii trei sute de ani. Ei sunt orbi față de orice relație dintre cei șaptezeci de ani și perioada de două mii trei sute de ani. Ei sunt orbi față de lumina pe care Daniel căuta să o înțeleagă.

Ellen White a fost o millerită și cunoștea mesajele care fuseseră așezate pe harta pionierilor din 1843 și pe harta pionierilor din 1850, publicată de F. D. Nichols. Harta din 1850, care a fost realizată de Nichols, a fost pregătită în locuința lui Nichols chiar în perioada în care James și Ellen White locuiau împreună cu Nichols. Cea mai lungă perioadă profetică din Biblie, care este reprezentată pe ambele hărți, nu este cea de două mii trei sute de ani, ci „șapte vremi”, din Leviticul douăzeci și șase.

A susține că pasajul precedent constituie o identificare inspirată a celor două mii trei sute de ani ca fiind cea mai lungă și ultima perioadă profetică înseamnă a face ca scrierile sorei White să se contrazică pe ele însele. Dacă ea a crezut ceea ce teologii afirmă despre acest pasaj, atunci ce înseamnă faptul că ea aprobă diagramele care susțin „cele șapte vremi”?

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuie să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă, până când mâna Sa a fost îndepărtată.” Early Writings, 74.

Cei care doresc să-și susțină tradițiile și fabulele ar putea susține că, pe harta din 1843, Domnul Și-a ținut mâna peste eroarea „celor șapte vremi”, până când Și-a retras mâna la o dată ulterioară. Problema acestei premise este că sora White a identificat momentul în care Domnul Și-a retras

mâna de peste cifre; mâna Sa a fost retrasă înainte de 22 octombrie 1844, imediat după prima dezamăgire. În mărturia ei cu privire la acel eveniment, ea identifică greșeala care a fost corectată, și este clar că greșeala nu a fost „cele șapte vremi”.

„Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, n-au fost lăsați în întuneric. Din nou au fost călăuziți la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifre, iar greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedeau că ele aveau să se încheie în 1844.” Early Writings, 237.

Когда рука Господня «была убрана от чисел, и ошибка была объяснена», тогда они признали, «что те же самые доказательства, которые они приводили, чтобы показать, что пророческие периоды завершались в 1843 году, доказывали, что они завершатся в 1844 году». Пророческие периоды, которые сначала считались оканчивающимися в 1843 году, представлены на схеме 1843 года, то есть на той схеме, которой пользовался каждый из трёхсот миллерицких проповедников. Пророческие периоды, представленные на той схеме и оканчивавшиеся в 1843 году, были следующими: две тысячи триста лет из восьмой главы книги Даниила, четырнадцатого стиха; две тысячи пятьсот двадцать лет из двадцать шестой главы книги Левит; и одна тысяча триста тридцать пять лет из двенадцатой главы книги Даниила. После первого разочарования Господь убрал Свою руку от ошибки, и тогда миллерицы признали, что те же самые доказательства, которые указывали на завершение пророческих периодов в 1843 году, в действительности доказывали, что эти периоды завершились в 1844 году.

Hati ya mwaka 1850 ilitayarishwa mwaka 1850, na ikaanza kuuzwa mnamo Januari 1851. Ellen White aliandika kwamba hati hiyo pia ilikuwa utimizo wa Habakuki, kama vile alivyokuwa ameandika pia kuhusu hati ya mwaka 1843. Hati hiyo pia iliwakilisha kipindi kirefu zaidi cha unabii kama “nyakati saba” za Mambo ya Walawi ishirini na sita.

„Am văzut că Dumnezeu Se afla în publicarea hărții de către fratele Nichols. Am văzut că în Biblie exista o profeție cu privire la această hartă și că, dacă această hartă este destinată poporului lui Dumnezeu, dacă ea este suficientă pentru unul, este și pentru altul, iar dacă unul avea nevoie de o hartă nouă, pictată la o scară mai mare, toți au nevoie de ea în aceeași măsură.” Manuscript Releases, volumul 13, 359.

A susține că referirea făcută de Sora White la faptul că milleriții „au proclamat că cea mai lungă și cea din urmă perioadă profetică adusă în atenție în Biblie era pe punctul de a expira” este corectă, căci așa au făcut. A susține că „cea mai lungă” „perioadă profetică” este cea de două mii trei sute de ani înseamnă a întoarce mărturia Sorei White împotriva ei înseși și împotriva consemnării istorice. A crede acea născocire înseamnă a crede o minciună, iar în zilele de pe urmă cei care aleg să creadă o minciună fac aceasta pentru că nu iubesc adevărul.

Isus nu S-a inoculat în mod miraculos cu vreun fel de anestezie divină pentru a trece prin suferința crucii. Isus a suferit cu o suferință divină, cu mult dincolo de ceea ce oricare dintre făpturile Sale ar

fi putut îndura. Totuși, omenirea a fost creată după chipul Său, iar inspirația arată că omenirea trebuie să biruiască așa cum a biruit El. Ceea ce I-a îngăduit lui Hristos să îndure suferința crucii a fost un atribut pe care El Îl posedă și pe care îl posedă și omenirea.

Privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței noastre, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, disprețuind rușinea, și S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. Evrei 12:1.

Yesu endured the sufferings of the cross, because he had a goal set before him, and we have been created in his image, and as such, are beings that are motivated by goals. Ni igice cy'umwimerere wacu. Niba twarayobejwe tukizera ko gusobanukirwa n'imfatiro z'Abadiventisiti bidafite akamaro, ntituzagira icyo kidutera gukora icyo kintu nyir'izina. Ikintu rukumbi cy'ijuru gishobora gukangurwa na Mwuka Muziranenge kugira ngo tuneshe iyo mimerere ya Lawodikiya ni ugukunda ukuri. Gukunda ukuri kuzageragezwa n'ukuba hariho imigenzo n'imihango yoroshye yateguriwe guhumuriza amatwi yacu aryaryatwa. Niba, mu munezero wacu wa Lawodikiya, tudafite icyifuzo cyo gusobanukirwa ukuri ku bwacu ubwacu, tuzarimbuka. Aha ni ho Ubudiventisiti buhagaze uyu muni.

Daniel este un exemplu al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă care caută, prin cuvântul profetic, să înțeleagă relația dintre robia de șaptezeci de ani și profeția celor două mii trei sute de ani. A identifica profeția celor două mii trei sute de ani drept cea mai lungă și ultima perioadă profetică înseamnă a respinge adevărurile fundamentale ale adventismului și, în același timp, a respinge autoritatea Spiritului Profeției. A susține că, atunci când milleriții au prezentat cea mai lungă și ultima perioadă profetică, aceasta era cea de două mii trei sute de ani înseamnă a respinge consemnarea istorică.

„Nimic nu avem de temut pentru viitor, decât dacă vom uita calea pe care Domnul ne-a condus și învățătura Sa din istoria noastră trecută.” Life Sketches, 196.

Gabriel a venit ca să-i dea lui Daniel înțelegere atât asupra viziunii „mareh”, cât și asupra viziunii „chazon” și l-a îndrumat pe Daniel să le separe în mintea sa pe cele două viziuni, deși ele aveau, în mod evident, o legătură profetică. Viziunea cuprindea împărățiile profetiei biblice din capitolele șapte și opt, care reprezentau o repetare și o dezvoltare a aceluiași împărății din capitolul doi. Informația includea dialogul ceresc care înfățișa una dintre viziuni ca fiind călcarea în picioare a sanctuarului și a poporului lui Dumnezeu, iar cealaltă viziune, lucrarea de restaurare a poporului și a sanctuarului.

À mesure que Gabriel présentait l'interprétation, laquelle devint finalement le cœur du message proclamé par les millérites, il existait un rapport entre les deux visions, qu'il convient de remarquer de la part de ceux qui accomplissent l'ordre d'opérer une séparation mentale de l'interprétation. L'une des distinctions est représentée par les deux mots qui sont tous deux traduits par « déterminé ».

Șaptezeci de săptămîni sînt hotărîte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, ca să se sfîrșească fărădelegea, și să se pună capăt păcatelor, și să se facă ispășire pentru nelegiuire,

și să se aducă neprihănirea veșnică, și să se pecetluiască vedenia și prorocia, și să se ungă Preasfântul. Să știi dar și să înțelegi că de la darea poruncii pentru restaurarea și zidirea Ierusalimului pînă la Mesia, Domnul, vor fi șapte săptămîni și șazeci și două de săptămîni; ulița va fi zidită din nou, și zidul, chiar în vremuri de strîmtorare. Și după cele șazeci și două de săptămîni, Mesia va fi stîrpit, dar nu pentru sine; și poporul domnului care va veni va nimici cetatea și sfîntul locaș; și sfîrșitul lui va fi cu un potop, și pînă la sfîrșitul războiului pustiiri sînt hotărîte. Și el va întări legămîntul cu mulți pentru o săptămîna; și la jumătatea săptămînii va face să înceteze jertfa și darul de mîncare, și pentru răspîndirea urîciunilor o va pustii, pînă la sfîrșitul hotărît, și ceea ce este hotărît se va vărsa asupra celui pustiit. Daniel 9:24–27.

Șaptezeci de săptămîni (patru sute nouăzeci de ani) sunt hotărâte asupra poporului și asupra cetății sfinte. Cuvîntul tradus prin „hotărâte” înseamnă „tăiate”, iar acest cuvînt desemnează un timp sau o perioadă de probă pentru iudei și pentru Ierusalim. El reprezenta, de asemenea, perioada de răzvrătire care a adus distrugerea Ierusalimului și robia de șaptezeci de ani. Cele patru sute nouăzeci de ani au fost apoi „hotărâte”, începînd cu al treilea decret. Primii patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire au adus cele trei atacuri ale lui Nebucadnețar, distrugerea finală a Ierusalimului și împrăștierea și robia de șaptezeci de ani a lui Israel literal în Babilonul literal.

Primul decret a marcat sfîrșitul captivității și începutul lucrării de rezidire a Ierusalimului. Al treilea decret a marcat începutul celor două mii trei sute de ani. Venirea primului înger a marcat sfîrșitul captivității Israelului spiritual în Babilonul spiritual timp de o mie două sute șazeci de ani și a marcat începutul unei perioade de patruzeci și șase de ani, în care Hristos i-a folosit pe mileriți pentru a ieși din captivitate și a înălța un templu spiritual.

Cuvîntul tradus de două ori prin „hotărât” în versetele douăzeci și șase și douăzeci și șapte este „charats”, iar el înseamnă „a răni” și „un decret”. Din punct de vedere profetic, s-a „decretat” ca papalitatea să primească o „rană” de moarte la sfîrșitul primei indignări. Este același cuvînt pe care Daniel îl folosește în capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase.

Și împăratul va face după voia sa; și se va înălța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși pînă se va împlini mânia; căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

În versetul treizeci și șase, „împăratul” este papalitatea. Papalitatea urma să prospere pînă în 1798, când a primit rana sa de moarte. Atunci, prima „indignare” urma „să se împlinească”, căci acea „indignare” fusese „hotărâtă” (decretată) „să se facă”. La sfîrșitul primei indignări împotriva împărăției de nord a lui Israel, care a început în 723 î.Hr. și s-a încheiat în 1798, papalitatea a primit o „rană de moarte”. Cuvîntul „hotărâtă” înseamnă „rană”.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; dar rana lui de moarte a fost vindecată; și tot pămîntul se mira după fiară. Apocalipsa 13:3.

Cadrul profetic al mileriților se întemeia pe cele două puteri pustiitoare: păgânismul, urmat de papalitate. Ei înțelegeau că aceste două puteri aveau să calce în picioare sanctuarul și oștirea, așa cum sunt reprezentate în viziunea „chazon” din Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece.

Apoi am auzit un sfânt vorbind; și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia despre jertfa necurmată și despre fărădelegea pustiirii, care dă atât Sfântul Locaș, cât și oștirea, să fie călcate în picioare?” Daniel 8:13.

Puterea pustiitoare papală urma să calce în picioare sanctuarul și oastea timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

Dar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsură; pentru că a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și ei vor proroci o mie două sute șaiszeci de zile, îmbrăcați în sac. Apocalipsa 11:2, 3.

La sfârșitul primei indignări, în 1798, profeția hotărâse să „rănească” papalitatea. În Daniel nouă, acea hotărâre este reprezentată în ultimele două versete, iar cuvântul tradus de două ori prin „hotărât” în acele versete este asociat cu vedenia „chazon”, pe când cuvântul tradus prin „hotărât” în versetul douăzeci și patru este un alt cuvânt ebraic și este asociat cu vedenia „mareh”. Daniel, reprezentând poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, căuta să înțeleagă relația dintre aceste două vedenii, pe care Gabriel îi spusese să le separe în mintea sa.

Vom continua acest subiect în articolul următor.

„Dumnezeu nu ne dă o solie nouă. Noi trebuie să proclamăm solia care, în anii 1843 și 1844, ne-a scos din celelalte biserici.” Review and Herald, 19 ianuarie 1905.